

VENDIM
Nr.4, datë 25.2.2009

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Vladimir Kristo	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Gjergj Sauli	Anëtar i “ “
Fehmi Abdiu	Anëtar i “ “
Kujtim Puto	Anëtar i “ “
Xhezair Zaganjori	Anëtar i “ “
Petrit Plloçi	Anëtar i “ “
Vitore Tusha	Anëtare e “ “
Sokol Berberi	Anëtar i “ “
Sokol Sadushi	Anëtar i “ “

me sekretare Blerina Çinari, në datë 1.10.2008, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr.18/5 Akti që i përket:

KËRKUES: ILIAZ BICI, biri i Abazit, datëlindja 1947, banues në fshatin Dragostunjë, komuna Qendër, Librazhd, i përfaqësuar nga avokat Arqile Nini – me prokurë të posaçme.

SUBJEKTI I INTERESUAR: SHOQËRIA “ALBANIA TABAK-Fabrika e Re e Cigareve” sh.p.k., Librazhd, përfaqësuar nga z. Oljon Kaso dhe znj. Natasha Laska, me autorizim.

OBJEKTI: Shpalljen si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë të vendimit nr.00-2008-147, datë 1.2.2008 të dhomës së këshillimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Neni 42, 131/f dhe 134/g të Kushtetutës.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoji relatorin e çështjes Sokol Sadushi, përfaqësuesin e kërkuarit që kërkoji pranimin e kërkesës, përfaqësuesin e subjektit të interesuar që kërkoji rrëzimin e kërkesës dhe e shqyrtoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Kërkuarit Iliaz Bici, me vendimin nr.589, datë 22.5.2001 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Elbasan, i është kthyer në pronësi sipërfaqja 2000 m², me nr. pasurie 499/6, e ndodhur në zonën kadastrale 2446, Librazhd.

Duke qenë se sipërfaqja e kthyer më sipër rezultonte e zënë nga shoqëria “Albania-Tabak” sh.p.k., Librazhd, kërkuari i është drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Librazhd me padinë me objekt “Kthim sendi dhe detyrim për pagimin e qerasë së shfrytëzimit të sendit truall për periudhën 11.6.2001 deri në dorëzimin e truallit”.

Në përfundim të gjykimit, kjo gjykatë, pasi konstatoi se “trualli i paditësit gjendet në kufi me pronat e së paditurës, e cila aktualisht zotëron edhe truallin e paditësit”, me vendimin nr.62, datë 13.03.2002, vendosi “pranimin e kërkesëpadisë”.

Gjykata e Apelit Durrës, me vendimin nr.302, datë 30.5.2002, ka vendosur “Prishjen e vendimit nr.62, datë 13.3.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Librazhd dhe dërgimin e çështjes për rigjykim në atë gjykatë”.

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Librazhd, me vendimin nr. 221, datë 19.6.2003, ka vendosur “Pranimin e kërkesëpadisë së paditësit Iliaz Bici dhe “Rrëzimin e kundërpadiisë së Shoqatës “Albania Tabak – Fabrika e re e cigareve” sh.p.k., Librazhd”.

Gjykata e Apelit Durrës, me vendimin nr.603, datë 24.12.2004, ka vendosur “Rrëzimin e kërkesëpadisë së paditësit Iliaz Bici, si e pambështetur në ligj e në prova” dhe “Pranimin e kundërpadiisë pjesërisht”.

Pas rekursit të bërë nga ana e kërkuessit, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 507, datë 25.4.2006, ka vendosur “Lënien në fuqi të vendimit nr.603, datë 24.12.2004 të Gjykatës së Apelit Durrës”.

Kërkuessi Iliaz Bici, me cilësinë e palës së interesuar (paditës në padinë objekt gjykimi), në bazë të nenit 494 të Kodit të Procedurës Civile ka kërkuar në Gjykatën e Lartë rishikimin e vendimit nr.221, datë 19.6.2003, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Librazhd. Si “provë e re me shkresë me rëndësi për çështjen, e cila nuk mund të dihej nga pala gjatë shqyrtimit të saj”, përpara Gjykatës së Lartë kërkuessi ka paraqitur një hartë të quajtur planrivelimi e datës 13.7.2001, e zonës kadastrale 2466 me nr. pasurie 499/2, në të cilën tregohet prona e shoqërisë, Albania – Tabak, Fabrika e Re e Cigareve” sh.p.k., Librazhd, e nënshkruar nga pronari i kësaj shoqërie. Nga harta rezulton se midis pronës së shoqërisë së mësipërme dhe pronës së kërkuessit nuk ka mbivendosje, përfundim ky i njëjtë me atë të vendimit nr.62, datë 13.3.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Librazhd, vendim i cili është ndryshuar nga kjo gjykatë me vendimin nr.221, datë 19.6.2003.

Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit, me vendimin nr. 00-2008-146, datë 1.2.2008, ka vendosur “Mospranimin e kërkesës së paraqitur nga Iliaz Bici, për rishikimin e vendimit nr.221, datë 19.6.2003 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Librazhd”.

Kërkuessi, në kërkesën drejtuar Gjykatës Kushtetuese, ka pretenduar se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka zhvilluar një proces të parregullt gjyqësor, duke argumentuar në këto drejtime kryesore:

- Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vepruar në kundërshtim me dispozitat procedurale civile dhe me jurisprudencën e Gjykatës Kushtetuese. Ky Kolegj kryen një shqyrtim paraprak dhe vlerëson nëse prova e re i përmban kriteret ligjore për rishikimin e vendimit. Rëndësia thelbësore e provës së re për zgjidhjen e çështjes, nuk mund të gjykohet në dhomën e këshillimit, por në seancë gjyqësore. Në rastin në shqyrtim, nga pikëpamja formale, prova e re e paraqitur i përmban elementet e kërkuar nga neni 194 shkronja “a” të Kodit të Procedurës Civile.

- Vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë është marrë nga një trupë gjyqtarësh, e cila ka krijuar një dyshim të bazuar tek kërkuessi për njëanshmërinë e saj. Në të dy gjykimet e zhvilluara në Kolegjin Civil të Gjykatës së Lartë kanë marrë pjesë dy gjyqtarë (njëri nga të cilët ka qenë edhe relator i çështjes gjatë shqyrtimit të *rekursit* të paraqitur prej kërkuessit në këtë gjykatë). Në të dy rastet, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka marrë vendime kundër interesave të kërkuessit.

Përfaqësuesi i subjektit të interesuar ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, duke parashtruar:

- Vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit është ligjor dhe në përputhje me kërkesat e neneve 494 e vijues të Kodit të Procedurës Civile. Është në diskrecionin e dhomës së këshillimit të vlerësojë faktin nëse kërkesa plotëson kriteret ligjore të përcaktuara nga ligji. Në dhomën e këshillimit nuk zhvillohet një gjykim themeli, por një gjykim formal, ku përcaktohet vetëm nëse kërkesa i plotëson kërkesat e nenit 497 e vijues të Kodit të Procedurës Civile.

- Pretendimi i ngritur nga kërkuessi për cenim të parimit të paanshmërisë, për shkak të pranisë së dy gjyqtarëve si në gjykimin e themelit, ashtu edhe në shqyrtimin e çështjes në dhomën e këshillimit, është i pabazuar. Rastet në të cilat gjyqtari ka pengesë ligjore të marrë pjesë në gjykimin e një çështje janë të përcaktuara në nenet 72 e 73 të Kodit të Procedurës Civile. Në çështjen konkrete nuk ndodhemi përballë këtyre rasteve, sepse asnjëri prej tyre nuk ka marrë

pjesë në gjykimin e çështjes në ndonjë shkallë tjetër të gjykimit. Shqyrtimet në dhomën e këshillimit kanë të bëjnë vetëm me vlerësimin e kriterëve ligjore për kalimin ose jo në seancë gjyqësore dhe nuk përmbajnë karakteristikat e gjykimeve të mirëfillta, duke mos e cenuar në këtë mënyrë të drejtën për një proces të rregullt ligjor.

II

1. Kjo kërkesë përpara Gjykatës Kushtetuese (Gjykata), është paraqitur nga kërkuesi, duke iu referuar nenit 131, shkronja “f” të Kushtetutës, me arsyetimin e cenimit të rregullsisë së procesit gjyqësor nga Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit.

2. Në lidhje me pretendimin e parë të kërkuesit, që lidhet me natyrën e gjykimit në dhomën e këshillimit, në jurisprudencën e saj Gjykata ka konkluduar se nga përmbajtja e dispozitave të Kodit të Procedurës Civile për rishikimin, si dhe nga vetë vendimi unifikues i Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë që kanë interpretuar ato dispozita, rezulton se kërkesa për rishikimin e një vendimi civil të formës së prerë shqyrtohet nga kolegji civil, në dhomën e këshillimit, pa pjesëmarrjen e palëve. Nga përmbajtja e dispozitave të Kodit të Procedurës Civile, rezulton gjithashtu se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit, verifikon fillimisht rastet e rishikimit, legjitimitetin e kërkuesit, bazueshmërinë në ligj dhe në prova të kërkesës për rishikimin e vendimit si dhe praninë e kriterëve ligjore për shqyrtim e saj. Kur kërkesat e ligjit për kalimin në seancë nuk janë plotësuar, dhoma e këshillimit vendos mospranimin e kërkesës për rishikim, por nëse këto kritere plotësohen, gjykata nuk mund të vendosë drejtpërdrejt prishjen e vendimit, pa respektuar parimet kushtetuese të dëgjimit të palëve e të barazisë së mjeteve” (Shih vendimet nr. 8/2002, 104/2002, 6/2003, 17/2005, 8/2006 dhe 5/2007 të Gjykatës Kushtetuese).

Për të njëjtin pretendim, Gjykata është shprehur se “... kur kërkesa është bërë jashtë rasteve të përcaktuara në nenin 494 të Kodit të Procedurës Civile, ose kur është bërë nga ata që nuk e kanë këtë të drejtë, si dhe kur rezulton haptazi e pambështetur, gjykata vendos mospranimin e saj”. Nga ky përcaktim ligjor kuptohet se shqyrtimi i kërkesës nga Gjykata e Lartë, kur ajo është bërë jashtë kriterëve ligjore, bëhet në dhomën e këshillimit pa pjesëmarrjen e palëve. Një verifikim i tillë i kërkesës, nëse i plotëson ose jo kushtet për shqyrtim, është atribut i dhomës së këshillimit dhe jo i seancës gjyqësore. Aq më tepër që mospranimi i kërkesës vendoset pas këtij shqyrtimi paraprak dhe jo në seancë gjyqësore. Prandaj, përcaktimi në ligj se në këto raste gjykata vendos mospranimin, dëshmon se shqyrtimi i kërkesës për rishikim për të verifikuar paraqitjen e saj sipas kriterëve ligjore, bëhet në dhomën e këshillimit. Ky është qëndrimi i ligjvënësit, i përcaktuar edhe në nenin 480 të Kodit të Procedurës Civile për shqyrtimin e rekursit në dhomën e këshillimit” (shih vendimin nr.20, datë 29.9.2008 të Gjykatës Kushtetuese).

Pretendimi i kërkuesit në lidhje me çështjen në shqyrtim reduktohet te fakti që Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, në vendimin e tij (si edhe në të tjerë të ngjashëm), ndërsa deklaron “mospranimin e kërkesës”, shprehet paraprakisht se “kërkesa për rishikim [...] nuk përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 494 i Kodit të Procedurës Civile”. Kjo dispozitë ligjore në lidhje me çështjen vlen përse i takon rastit të parashikuar në pikën “a” të tij. Pra, “kërkesa për rishikim është akti me të cilin kërkohet rishikimi i një vendimi të formës së prerë të gjykatës ... kur: a) zbulohen ... (1) prova të reja me shkresë, (2) që kanë rëndësi për çështjen, (3) të cilat nuk mund të dihen nga pala gjatë shqyrtimit të saj”. Fakti që në shumicën e rasteve, palët paraqesin përpara Gjykatës një apo më shumë prova të reja, të cilat nuk mund të dihen më parë nga pala dhe që sipas saj kanë rëndësi për çështjen, shtron debatin mbi rolin dhe funksionin e dhomës së këshillimit në të tilla raste.

Gjykata, duke iu referuar jurisprudencës së saj, thekson se në këtë rast, sikundër për pranimin ashtu edhe për mospranimin e rekursit, dhoma e këshillimit, nëpërmjet arsyetimit të vendimeve të saj, luan rolin e një filtri paraeliminatory të kërkesave që i drejtohen Gjykatës së Lartë. Sigurisht, që palët përpara kësaj trupe gjyqësore, në një numër të madh rastesh, prima

facie i plotësojnë formalisht kriteret që kërkesa e tyre të shkojë në seancë publike, por kjo nuk mund ta deformojë funksionin vlerësues dhomës së këshillimit. Nga ana tjetër, në dallim nga vlerësimi lidhur me kriteret objektive dhe ligjore, si “e re”, “me shkresë” dhe “të cilat nuk mund të dihen nga pala”, kjo trupë nuk mund të mos arsyetojë dhe të konkludojë edhe mbi “rëndësinë (apo themelësinë) e provës së re në lidhje me çështjen”. Gjykata vëren se, pavarësisht konfondimit ligjor që mund të vihet re në praktikë ndërmjet shqyrtimit të çështjes nga dhoma e këshillimit apo nga kolegji në seancë gjyqësore, është një moment i rëndësishëm për procesin e rishikimit, gjatë të cilit dhoma e këshillimit ushtron, sipas nenit 498 të Kodit të Procedurës Civile një kompetencë për vlerësimin në thelb të kërkesës që “rezulton haptazi e pambështetura”. Gjykata thekson se e gjithë kjo veprimtari seleksionuese e dhomës së këshillimit nuk është një shkelje e të drejtës së palëve për t’iu drejtuar gjykatës, por është një veprimtari e domosdoshme në funksion të aksesit në gjykatë vetëm të atyre çështjeve që i parashikon ligji, duke lënë jashtë përzgjedhjes kërkesat e paarsyeshme dhe haptazi të pambështetura në ligj. Nga ana tjetër, përse i përket shqyrtimit paraprak mbi vetë rëndësinë e provës së re, Gjykata thekson se ky gjykim është kompetencë vetëm e trupës së gjyqtarëve të Gjykatës së Lartë në dhomë të këshillimit dhe nuk mund të bëhet pjesë e kontrollit kushtetues që zhvillon Gjykata Kushtetuese.

Nga kjo analizë Gjykata konkludon se pretendimi i kërkuarit për parregullsinë e procesit ligjor, për shkak të tejkalimit të kompetencave që ligji i ka dhënë dhomës së këshillimit gjatë vlerësimit të kërkesës për rishikim, është i papabuar.

3. Në lidhje me pretendimin e kërkuarit mbi cenimin e parimit të paanshmërisë së trupës së gjyqtarëve që përbënin dhomën e këshillimit, Gjykata thekson se analiza duhet zhvilluar nën dritën e jurisprudencës aktuale të vetë kësaj Gjykate, si edhe të Gjykatës Europiane për të Drejtat e Njeriut (GJEDNJ).

Neni 42, paragrafi 2 i Kushtetutës parashikon se: “Kushdo, për mbrojtjen e të drejtave, lirive dhe të interesave të tij kushtetues dhe ligjorë ... ka të drejtën e një gjykimi të drejtë ... nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme e caktuar me ligj.”

Koncepti në shqyrtim është i njohur dhe mbrohet edhe nga aktet ndërkombëtare si: konventa ndërkombëtare për të drejtat civile dhe politike, konventa europiane për të drejtat e njeriut” (KEDNJ), të ratifikuara nga Republika e Shqipërisë, e për pasojë pjesë e të drejtës së brendshme të saj (nenet 116 dhe 122 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë). KEDNJ në nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt), paragrafi “1”, parashikon: “Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht ... nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e caktuar me ligj, e cila do të vendosë ... për konfliktet mbi të drejtat dhe detyrimet me karakter civil ...”

Në jurisprudencën e GJEDNJ është analizuar dhe janë dhënë edhe përkufizimet e nevojshme mbi nocionin “gjykatë e paanshme”. Në radhë të parë, jurisprudenca e kësaj gjykate ka konkluduar se një gjykatë duhet të jetë e tillë jo vetëm formalisht, por edhe në mënyrë të shprehur: “E drejta për t’u gjykuar përpara një gjykate kompetente, të pavarur dhe të paanshme të caktuar me ligj kërkon që drejtësia jo vetëm duhet të bëhet, por ajo gjithashtu duhet të shikohet që bëhet”.

“Një nga elementet e rëndësishme të procesit të rregullt ligjor apo të procesit të drejtë të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës dhe neni 6 i konventës europiane për të drejtat e njeriut është edhe ai i paanshmërisë së gjykatës në gjykimin e çështjes. Në këtë kuadër, Gjykata thekson se parimi i paanshmërisë ka në vetvete elementin e vet subjektiv, i cili lidhet ngushtë me bindjen e brendshme që krijon gjyqtari për zgjidhjen e çështjes në gjykim, si dhe elementin objektiv me të cilin kuptohet dhënia e garancive të nevojshme për gjykim të paanshëm nga vetë gjykata, përmes mënjanimi prej saj të çdo dyshimi të përligjur në këtë drejtim. Ndër të tjera, gjykata duhet të jetë e kujdesshme dhe të marrë parasysh veçanërisht problemin e përbërjes së trupit gjykues, në mënyrë që të mënjanohej nga gjykimi i çështjes gjyqtarët që nuk kanë garancitë e kërkuara për paanshmëri në kuptimin objektiv. Në shtetin e së drejtës, kjo kërkesë merr rëndësi të veçantë në funksion të besimit në dhënien e drejtësisë që duhet të krijojnë në çdo rast në shoqërinë demokratike jo vetëm palët në gjykim, por çdo qytetar i thjeshtë” (shih vendimin nr.12, datë

13.4.2007 të Gjykatës Kushtetuese). Karakteri thelbësor i rasteve të papajtueshmërisë i referohet në fakt hipotezës specifike në të cilën vlerësimi paragjykues, megjithëse është shprehur në një proces formalisht të ndryshëm nga aktual, i përket një ngjarjeje thelbësisht të njëjtë për procesin, që mund ose duhej të ishte gjykuar në kontekstin e vetë procesit. Paragjykimi eventual për paanësinë e gjyqtarit mund të ngrihet edhe në hipotezën se gjyqtari është shprehur në një procedim tjetër me një vlerësim që ka të bëjë me përmbajtjen e të njëjtit fakt, në lidhje me të njëjtin subjekt. (shih më gjerë vendimet nr.283/2000 dhe nr.326/2002 të Gjykatës Kushtetuese të Italisë).

Jurisprudenca e deritanishme e Gjykatës Kushtetuese ka evidentuar se parimi i paanshmërisë në gjykim, edhe në këndvështrim të përbërjes së trupit gjykues, duhet të respektohet në çdo shkallë të gjykimit, duke mos përjashtuar as shqyrtimin e çështjes në dhomën e këshillimit të Gjykatës së Lartë. Për Gjykatën është konsideruar “gjykatë e anshme” trupi gjykues, në përbërje të të cilit ka qenë i pranishëm qoftë edhe vetëm një gjyqtar, i cili në këndvështrimin objektiv nuk jepte garanci për një gjykim të paanshëm; Gjykata ka theksuar se *“thjesht dhe vetëm pjesëmarrja e një apo më shumë gjyqtarëve në një procedim të mëparshëm, pavarësisht nga ndikimi i prezencës dhe i mendimit të tyre në të gjithë trupin gjykues, është një arsye e mjaftueshme dhe njëkohësisht një garanci më pak për kërkuesin, tek i cili është krijuar dyshimi i bazuar se gjykata nuk ka qenë e paanshme në shqyrtimin e kësaj çështjeje”*(shih vendimin nr.48, datë 30.7.1999 të Gjykatës Kushtetuese).

Në rastin në shqyrtim, rezulton se dy gjyqtarë të Gjykatës së Lartë kanë marrë pjesë në dy gjykime të iniciuara nga kërkuesi. Gjykata çmon se një fakt i tillë nuk sjell *a priori* cenim të parimit të paanshmërisë, pasi çdokush mund të iniciojë të njëjtën gjykatë dhe të njëjtët gjyqtar, për çështje të ndryshme. I ndryshëm është qëndrimi, kur i njëjti gjyqtar apo gjykatë gjykon të njëjtën çështje gjyqësore. Rezulton se dy nga gjyqtarët e Gjykatës së Lartë, të cilët kanë shqyrtuar rekursin e paraqitur nga kërkuesi dhe kanë konkluduar për drejtësinë e vendimit të gjykatës së apelit, që ka rrëzuar padinë e kërkuesit, kanë shqyrtuar dhe kanë konkluduar edhe për mospranimin e kërkesës për rishikim të vendimit, të dhënë prej tyre. Gjykata vlerëson se, pavarësisht nga forma dhe referenca ligjore e paraqitjes së pretendimeve të kërkuesit në të dy gjykimet, ato lidhen me shqyrtimin në fakt të të njëjtës çështje gjyqësore.

Gjykata thekson se nuk është detyrë e saj të vlerësojë themelësinë e provës së re dhe rëndësinë e saj mbi çështjen, por vetëm të konkludojë nëse pjesëmarrja e dy gjyqtarëve të Gjykatës së Lartë në dy vendimet e dhëna për të njëjtën rrethanë të pretenduar, (ndërkohë që objektivisht kanë ekzistuar mundësitë për shmangien e tyre nga gjykimi) ka krijuar një dyshim të justifikuar te kërkuesi se vendimi i dhënë ka qenë produkt i një procesi të dyshuar si të njëanshëm.

Si përfundim, Gjykata konkludon se pretendimi i kërkuesit për cenim të një prej elementeve të së drejtës për një proces të rregullt gjyqësor dhe që lidhet me besueshmërinë e gjykatës për të qenë objektivisht e paanshme në perceptimin e publikut, është i drejtë. Për rrjedhojë, kërkesa përse i përket pretendimit të dytë të kërkuesit është e bazuar dhe duhet pranuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, duke u bazuar në nenet 131 shkronja “f” dhe 134 pika 1 shkronja “g”, të Kushtetutës, si dhe në nenet 72 e 77 të ligjit nr.8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë të vendimit nr. 00-2008-147, datë 1.2.2008 të dhomës së këshillimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

- Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Vladimir Kristo (kryetar), Fehmi Abdiu, Gjergj Sauli, Xhezair Zaganjori, Kujtim Puto, Sokol Sadushi, Sokol Berberi

Anëtarë kundër: Vitore Tusha, Petri Plloçi

MENDIM PAKICE

Jam kundër vendimit të shumicës, për këto arsye:

Në Gjykatën e Lartë kërkuesi ka ushtruar dy mjete ankimi për goditjen e vendimit të formës së prerë, rekursin dhe kërkesën për rishikim.

Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, në përbërje të të cilit kanë qenë edhe gjyqtarët I.B. dhe A.D., ka shqyrtuar rekursin në seancë gjyqësore dhe ka vendosur në disfavor të kërkuesit. Prezumohet se Gjykata e Lartë, në përputhje me kompetencën e saj kushtetuese dhe ligjore, ka vlerësuar vendimin e kundërshtuar me rekurs vetëm nga pikëpamja e respektimit të ligjit material apo procedural.

Më vonë kërkuesi i drejtohet përsëri Gjykatës së Lartë me kërkesë për rishikimin e vendimit të formës së prerë. Kërkesa për rishikim është shqyrtuar në dhomë këshillimi dhe rezulton se anëtarë të kolegjit seleksionues kanë qenë edhe gjyqtarët I.B. dhe A.D. Nga përmbajtja e dispozitave të Kodit të Procedurës Civile për rishikimin rezulton se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë në dhomën e këshillimit ka kompetencën të vlerësojë ekzistencën ose jo të kushteve të pranueshmërisë së kërkesës në një shqyrtim seleksionues dhe nuk lidhet me vlerësimin e zgjidhjes së çështjes nga pikëpamja ligjore apo faktike.

Sa më sipër, dy gjyqtarët e Gjykatës së Lartë kanë luajtur role të ndryshme procedurale gjatë shqyrtimit të së njëjtës çështje. Në procesin e parë (gjatë shqyrtimit të rekursit në seancë gjyqësore) kanë vlerësuar respektimin apo zbatimin e drejtë të ligjit, ndërsa në procesin e dytë (shqyrtimit të kërkesës për rishikim në dhomë këshillimi) kanë vlerësuar ekzistencën e ndonjë rasti nga ato që parashikon neni 494 i KPC, ose praninë e faktit ligjor.

Për të përcaktuar nëse në një çështje të caktuar ekziston një arsye e ligjshme për të dyshuar se trupës i mungon paanshmëria, dyshimi i kërkuesit është i rëndësishëm, por jo vendimtar. Vendimtar mbetet përcaktimi se sa i justifikueshëm objektivisht është dyshimi mbi paanësinë e gjykatës.

Pra, për t'i dhënë përgjigje këtij pretendimi, nuk mjafton vetëm dyshimi apo frika e kërkuesit, por është i rëndësishëm objektiviteti i dyshimit.

Ndryshe nga shumica, mendoj se dyshimi i kërkuesit nuk është i justifikuar. Gjyqtarët në procedurën e shqyrtimit të kushteve të pranueshmërisë së kërkesës për rishikim, nuk vendosin nëse kishin gabuar apo jo në vendimin e mëparshëm, pasi rolet e tyre në këto procedura janë për shkaqe të ndryshme. Po ashtu, kufijtë e shqyrtimit nuk janë të paracaktuara dhe as të diktuar nga vendimi i mëparshëm.

Përfundimisht, në ndryshim nga sa argumenton shumica, mendoj se shqyrtimi në dhomë këshillimi i kërkesës për rishikimin e vendimit të formës së prerë, me praninë e dy gjyqtarëve të cilët më parë kanë qenë anëtarë në trupin gjykues të së njëjtës gjykatë (Gjykata e Lartë), gjatë shqyrtimit të rekursit në seancë gjyqësore, nuk cenon paanshmërinë objektive të gjykatës.

Anëtare: Vitore Tusha